

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa P. K.

przeciwko C. M. i S. M.

o usunięcie skutków czynów nieuczciwej konkurencji i zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 października 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 31 lipca 2018 r., sygn. akt I AGa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powód zaskarżył ten wyrok Sądu Apelacyjnego, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powołał się na występowanie w tej sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebę wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości – w obu przypadkach dotyczy to art. 381 k.p.c. Zdaniem skarżącego wątpliwość sprowadza się do tego, czy w świetle powołanego przepisu dopuszczenie przez Sąd II instancji nowych dowodów to zasada, czy wyjątek.

Brzmienie wspomnianego przepisu nie budzi jednak wątpliwości. Po pierwsze, wynika z niego, w jakich okolicznościach Sąd II instancji ma obowiązek dopuścić nowe dowody (gdy potrzeba ich powołania pojawiła się później). Po drugie, w pozostałych przypadkach „sąd może”, a więc to decyduje sąd uwzględniając konkretne okoliczności każdej sprawy. Jest to zgodne z przyjętym w prawie polskim modelem apelacji pełnej, nakazującej ponowne całościowe zbadanie sprawy przez sąd II instancji. Ponadto trzeba zauważyć, że nie występuje sugerowana przez skarżącego rozbieżność orzecznictwa co do tych kwestii. Po pierwsze, powołane w skardze kasacyjnej orzecznictwo, mające reprezentować stanowisko o wyjątkowości dopuszczenia dowodów przez sąd II instancji, jest stare, a zwłaszcza starsze od uchwały Sądu Najwyższego przesądzającej charakter apelacji pełnej w prawie polskim. Powołany w skardze kasacyjnej fragment nowszego orzeczenia w sprawie I CSK 380/11 nie przemawia na rzecz tego stanowiska, a jedynie, trafnie, wyjaśnia funkcję art. 381 k.p.c. Po drugie, nawet z tego powołanego orzecznictwa wyraźnie wynika kompetencja sądu *meriti* do podjęcia decyzji w przedmiocie nowych dowodów. Zatem, ze wskazanych względów, brak podstaw do przyjęcia skargi do rozpoznania. Za nieprzyjmowaniem skargi do rozpoznania przemawia ponadto okoliczność podniesiona w odpowiedzi na skargę, że być może analizowana kwestia merytoryczna nie powstaje w ogóle w stanie faktycznym tej sprawy – wszak można zasadnie argumentować, że dopuszczenie nowych dowodów przez sąd II instancji wynikało z potrzeby późniejszego ich powołania. Wreszcie dodać trzeba, że w odpowiedzi na skargę zawarto też wniosek o zasądzenie kosztów. Przekonująco jednak obszernie Sąd Apelacyjny wyjaśnił zastosowanie art. 102 k.p.c. – racje te są nadal aktualne w realiach tej sprawy, zważywszy, że pozwani rzeczywiście popełnili względem powoda czyny nieuczciwej konkurencji i że sytuacja materialna powoda się nie poprawiła, a zatem wciąż zasadne jest niezasądzenie kosztów.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

